

A ROSTA

C. H. Spurgeon

1158. sz. nyomtatott prédikációja

„Nem minden, aki ezt mondja nekem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” Mt 7,21

Ezt a fejezetet olvasva, az ember átérzi, hogy végül is, nem olyan könnyű őszinte keresztyénnek lenni. Az út kemény és nehéz; az ösvény keskeny. Ki az, aki a mennybe vivő utat könnyűnek tünteti fel? Urunk nem így beszélt róla: „Szoros az a kapu és keskeny az az út, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.” „Sokan vannak a hivatalosak és kevesen a választottak.”

Különösképpen azért nehéz valódi keresztyénnek lenni, mert sokan vannak a világon, kik hamisításokkal foglalkoznak. **Sok hamis próféta** volt a múltban és sokan vannak a jelenben is. Urunk beszélt róluk egykor, amint e fejezetben olvassuk, s megadta a módot, miként vizsgáljuk meg őket. De megtévesztő munkájukat éppoly sikerrel folytatják ma is, mint régen. Nos mivel tele van a föld csalókkal, kik megtéveszteni igyekeznek, nekünk fokozott éberséggel kell őrködnünk, folyton az őrtoronyban állva, nehogy félrevezettségünk általuk.

Felszólítalak, hogy alaposan megvizsgáljatok minden állítást, melyeket keresztyén szószékekről, emelvényekről hallotok; figyelmeztetek, hogy minden vallásos könyvet állítsatok Isten Igéjének igaz mércéjéhez. Ne higgyetek közülünk senkinek, ha ez igével ellentétesen szólunk – sőt, mennyből jövő angyalnak se higgyetek, ha az más evangéliumot hirdet, olyat, mi nem található az ihletett Szentírásban. „A törvényre és a bizonyágtételre hallgassatok; ha nem ez ige szerint szólnak azok, azért van, mert nincs igazság bennük.”

Istenünk, adj kegyelmet hogy megszabaduljunk a hamis prófétáktól!

De ha gondolatlanok és vigyázatlanok vagyunk, nem fogunk megmenekedni tőlük; mert a báránybőr oly tökéletesen befedezi a farkast, s a megszelesített homlokszík annyira felékesíti a képmutatót, hogy külső megjelenésével ezeket ejt törbe, kik nem veszik észre a csapdát. Az ellenség fogásai ravaszok, és sok balga ember van, ki tudatlan csalárd szándékait illetően. A századok tapasztalatai során okulva, a megtévesztők nemcsak egyre gonoszabbak lesznek, hanem egyre ravaszabbak is. Ha lehetséges lenne, még a választottakat is megtévesztenék. Boldogok azok, kik mivel kiválasztottak, Isten

hatalma által őriztetnek az üdvösségre, úgy, hogy a tévelygésnek semmiféle szele sem sodorja el őket.

De azonfelül, hogy vannak hamis tanítók, bizonyosan igaz, hogy vannak **hamis hitvallók** is. Isten egyházában sohasem volt oly időszak, amelyben mindazok valódi keresztyének lettek volna, kik magukat azoknak vallották. - Bizonyára az egyház arany korszaka tagadhatatlanul akkor volt, amikor maga a Mester e földön járt, s kiszemelt magának tizenkét választott lelket, hogy az ő személyéhez legközelebb álljanak, s mintegy az ő országának miniszterei legyenek: és mégis, ott volt egy ördög a tizenkettő között; volt egy ördög abban a gyülekezetben melyet Jézus pásztortolt. Júdás, az apostolok pénztárosa, ki egyben a veszedelem fia is volt.

Aztán, amikor Pál és többi apostolok voltak felvigyázók a kiválasztott Egyház felett, bizony, boldog és áldott kor volt az. S amikor az üldöztetés tüze elharapózódott, s mintegy nagy rostához hasonlóan tisztogatta a búzát a polyvától, az ember azt vélné, hogy a szérún csakis tiszta búzát talál. De nem így volt: a szerún halomban álló egyház akkor is a búza és polyva keverékéből állt. Voltak akiknek szíve a világhoz vonzódott, mások súlyos tévelygések által lettek félrevezetve, miközben ismét mások csak azért maradtak az egyházban, hogy annak tisztaságát bemocskolják, s bűneik által Isten fenyítését vonják arra.

Sohasem fogunk itt e földön tökéletes gyülekezetet látni, míg meg nem látjuk az Urat szemtől szembe a mennyben. Ott a felhők felett van a tökéletesség helye. De itt sajnos, semmi sem tiszta, semmi sem szenny nélküli; még a legtisztább gyülekezetekben is találunk megtévesztőket és megtévesztetteket.

Ti közöttetek is, akik felett felvigyázásra hívtam el, tudom, hogy vannak hamis hitvallók, kik inkább a világnak, mint Istennek szeretői; és habár én nem tudlak titeket eltávolítani, - mint ahogy a szántóvető szolgálai nem téphették ki a konkolyt a búza közül, - de mégis, sóhajtok felettetek, s mindennapi kereszt és teher vagytok az én számomra. Ó, bárcsak Isten megtérítene titeket, s hitvallásotokhoz méltó igazi hívőkké formálna át; vagy másként távoztasson el titeket a gyülekezetből, melyet oly nagymértékben szomorítottok és gyengíttek.

Ámde, ha Isten egyházában ott vannak a megtévesztők és megtévesztettek, a kérdés közvetlenül minket érint, egyenként: „Vajon nem vagyunk-e mi is tévedésben? Nem vagyunk-e mi is megtévesztve? Vajon nem történhet-e meg velünk is, hogy bár rendes hitvallóknak tűnünk, mégsem vagyunk őszinték; hogy megcsaljuk magunkat hitvallásunkkal, s végül kiderül felőlünk, hogy nem vagyunk azok, akiknek gondoltuk magunkat?” Ezért hát állítsuk magunkat ez alkalommal az önvizsgálat tükre elé, és bármit mondjon is az ige, vegyük azt személyesen magunkra. Bárcsak alaposan megvizsgálánk

magunkat, ha igazi e vagy nem a tanítványságunk, s ne akarjuk egyetlen feltüntetett igazság fényét sem elkerülni: hanem inkább sóvárogva kívánjuk, hogy maga az Úr vizsgáljon és próbáljon meg bennünket.

Szeretném ez igét elétek tárnai, kifejezve először, hogy *egy nagyon ajánlatos, (dicséretes) kifejezést tartalmaz, „Uram, Uram;”* de, másodsor, hogy *vaskos képmutatók által volt használva;* és aztán harmadszor ki fogjuk mutatni: *miben tévedtek ezek a képmutatók, mi volt az ő fogyatkozásuk, ami miatt lehetetlen lett számukra bemenni a mennyek országába.*

I.

Először, tehát alapigénk EGY NAGYON DICSÉRETES KIFEJEZÉST HASZNÁL. Biztosak lehetünk afelől, hogy ez rendjén való, helyes beszéd volt, hisz másként a képmutatók nem használták volna képmutatásuk palástjaként. Az emberek nem használnak kétséges kifejezéseket, amikor rendkívül kegyeseknek kívánnak feltűnni. Gondosan ügyelnek, bármilyen gonoszak legyenek is a cselekedeteik, hogy szavaik mindenképpen tisztán csengjenek. Ezért az igében említett személyek így szóltak Jézushoz, „Uram, Uram.” Ez egy helyénvaló beszédmód, melyet mindegyikünk helyesen használhat az Úr Jézus megszólítására.

És először is, kedves barátaim így illik szólítanunk Jézust: „Uram, Uram”, az ő *istenségére való tekintettel*. Hogyan üdvözülhetnénk, ha nem teszünk így? A názáreti Jézus számunkra Úr és Isten. Nem habozunk Tamás apostol szavait használni, ki amikor ujját a szegek helyébe bocsátotta, ezt mondta neki: „Én Uram és én Istenem!” Hadd mondjanak mások, amit akarnak, s állítsák róla, hogy csupán ember, vagy egy próféta, vagy Istennek egy küldötte; az ilyen beszédnek nincs súlya előttünk. Mi Istenből való Istennek hisszük Őt, és úgy imádjuk Őt e mai napon, mint aki trónol a legmagasabb mennyekben, s hisszük, hogy méltó arra a tiszteletre, mely egyedül csak Istent illeti meg.

Nem csodálkozom, ha azok akik az Úr Jézus Krisztust csupán embernek tartják, kemény dolgokat mondanak rólunk; de nekik sem kell csodálkozniuk, ha mi úgyszintén nagyon kemény kifejezéseket használunk velük szemben. Hisz ha nekünk nincs igazunk, ha mi tévedünk, úgy bálványimádók vagyunk, mert egy olyan személyt imádnunk, aki csupán ember. Ám ha nekünk van igazunk, úgy az tanításaik zöme merő istenkáromlás, mert tagadják Isten Krisztusának az istenségét. Nagy szakadék van közöttünk, s ezt becsületesen meg kell valljuk.

Elhallgatni aényt csak azért, hogy liberálisnak tartsanak, szerencsétlen színjátás lenne, mely nem méltó egy becsületes emberhez. A szóban forgó kérdés nagyon lényeges, döntő jelentőséggel bír, s nem lehet két felé sántikálni a két vélemény között. Megalkuvásról sohasem lehet szó ott, ahol az igazság a

lényezet s a fundamentumot érinti. Vannak egyes pontok melyben közös megértéssel különbözhethetünk, de vannak tételek amelyekben semmi kölcsönös megengedés, vagy elnézés, tompítás nem engedhető meg. Jézus Krisztus vagy Isten vagy nem; és ha ő valóban Isten, amint mi hisszük, akkor azok, akik az ő istenségét tagadják, nem lehetnek igaz hívők, nem hihetnek igazán Benne, és ezért szükségszerűen elvesztik azokat az áldásokat melyeket azoknak ígér, kik befogadják Őt.

Nem tudom elképzelni, hogy valakinek szénája rendben álljon a vallás dolgában, ha a Megváltó Személyével kapcsolatban nincs helyes látása. Nem lehetek rendben a többi dolgokban, csak ha helyesen vélekedtek Felőle. Ha nem ismeritek és bírjátok őt, mint Isteneteket, úgy nem is fog titeket üdvözíteni. Hadd győzzenek meg az ő csodái, az ő isteni páratlan tanítása, az ő egyetlenszerű, hasonlíthatatlan jelleme, s az ő dicsőséges feltámadása, hogy „az Ige Isten vala”, és minden tekintetben egyformán isteni az Atyával és a Lélekkel.

Az előttünk álló kifejezés egy másik szempontból is ajánlatos; s e képmutatók által bizonyára ekképpen használva is volt. Azért használjuk Krisztussal kapcsolatban e megszólítást, hogy *kifejezésre juttassuk, hogy elismerjük őt Mesterünknek: Ő „Úr, Úr”* a mi számunkra. Krisztus igaz egyházába nincs sok úr, csak Ő egyedül. Egy a ti Mesteretek, a Krisztus, s ti mindannyian testvérek vagytok.” A „püspök úr” olyan kifejezés mely inkább Babilonra vagy Rómára érvényes, de nem az új Jeruzsálemre. Az egész világot felszólítom, hogy kutassanak, keressenek valami ilyen, vagy ehhez hasonló apostoli cím után az apostoli korban. Nem fognak találni. Ez homlokegyenest ellenkezik a keresztyénséggel, mint a pokol a mennyel.

Mint egy közös Mesternek szolgái mi mindannyian egy szinten állunk. Hát nem mondta-e ő: „A pogányok fejedelmei uralkodnak rajtatok, és hatalmaskodnak felettetek, de ne így legyen ti közöttetek.” Krisztus egyedül a mi Urunk és Isten gyülekezetében nincs más úr rajta kívül. És az egyház, amikor helyes állapotban van gondosan ügyel arra, hogy Krisztuson kívül soha ne legyen más törvényadója. Krisztus szab számára törvényt, és nem a parlament vagy a király. Krisztus jár a gyülekezetek között, az ő arany gyertyatartói közt, s figyel s előírja számára a rendtartást; nem tűr el más törvénytevőt vagy uralkodót a lelki dolgokban. Nem ismerünk más Rabbist csak Krisztust. Az Ő ajkáról jön a tanítás (dogma), de nem zsinatoktól, nem tanítóktól, vagy teológusoktól. Ami az egyház vezetőit illeti, ha őket nem Jézus állította be, az ő tekintélye és Lelke által, úgy ők nem uralkodhatnak rajtunk. Ami a vallással kapcsolatos emberi hagyományokat, előírásokat és rendeleteket illeti, azt mondom, tépd azokat darabokra, és repítsd a szélnek.

Krisztus az Úr, és minden egyes keresztyén szíve visszhangozza e szavakat, amikor azt mondom az ő megváltott népe nevében: „Jézus, Mária fia, Isten Fia, te vagy a mi Urunk, Urunk! A te anyád fiai meghajolnak előtted és tiszteletet tesznek neked. Minden mi kívéink meghajolnak a te kívéd előtt, sokkal inkább mint Józsefnek; s Izráel házának holdja és tizenegy csillaga leborulva hódolva imád téged! Te elválasztattál testvéreidtől, a te testvéreid érdekében.” Jézusnak, aki egykor keresztre szegeztetett, legyen örök dicsőség, örök korokon át. Ó Úr, Úr – ilyen értelemben.

És szerettem, amiképpen minden vitán felett áll, hogy Jézus isteni Úr, és törvényhozóként is Úr, úgy nagyon *helyes, ha ezt így mondjuk*. Bátor tett volt a Skóciai Szövetségkötés aláírói részéről, hogy készek voltak meghalni Krisztusnak az ő egyházában való uralmáért. És hiszem, ezrével élnek ma is olyanok, akik örömet letesznek életüket is azért, hogy felmagasztalt Urunknak koronáját megőrizték. Ennél nagyobb és értékesebb cél érdekében senki sem áldozhatja életét, mint Krisztus istenségének megvédésére.

E tant nem lehet eltávolítani anélkül, hogy a hitnek fundamentumai el ne rontatnának. És amikor a fundamentumnak is megrontatnak, mit cselekedhetik az igaz?! Tartsátok magasra hát bizonyágtételeket, ti, kik a Bárány követői vagytok, és ne féljete az ő nevét megvallani. Ha képmutatók ajkán hangzott is el e hitvallás, nem kell pirulnotok ennek kiejtésékor; mert a legnagyobb igazság, hogy Jézus Úr és Isten!

Tiszteljétek Mestereteket, és hadd lássák mások is, hogy tisztelitek Őt. Engedelmeskedjétek neki. Tegyétek *eme* jó cselekedetet, mert Krisztus parancsolja ezt nektek; tagadjátok meg *ama* rossz dolog véghezvitelét, mert Krisztus tilt el attól titeket! *Abba* az irányba vonuljatok, mert ő mutatja az utat; utasítsátok vissza a *másik* irányt, mert az ő lábnyomait ott nem látjátok! Ő legyen az, ki parancsol nektek! Hadd lássa minden ember, hogy ti gyakorlatilag mondjátok: „Uram, Uram”, - valahol csak Jézusra gondoltok. Ez az igazi keresztyén lelkület: – tenni azt, amire Krisztus int bennünket, s tisztelni Őt szívünkben, ajkunkkal és teljes életünkkel örökké.

Szeretném, ha egyes keresztyének egy kicsit szókimondóbbak volnának nagy Uruk és Mesterük iránti elismerésükben. Én dicsérem ezeket a képmutatókat, (ha egyáltalán lehet valamiben dicsérni őket), hogy bölcsen egy megfelelő és istenes kifejezést választottak, habár – sajnos! – meggyalázták a jó beszédet, oly bolondul használva azt: Uram! Uram!

II.

És most, másodszor: KÉPMUTATÓK VOLTAK AZOK, KIK E KITÚNÓ BESZÉDMÓDOT HASZNÁLTÁK. Miféle emberek voltak ezek, kik így szóltak: „Uram, Uram!”?; a Mester mégis azt mondja róluk, hogy nem minden, aki ezt mondja nékem, Uram! Uram! megyen be a mennyeknek országába. Nos, úgy hiszem jelentős számú emberre gondolva beszél Ő; s én igyekszem őket most előkeresni. Az foglalkoztat, vajon találok-e ilyeneket ebben a gyülekezetben? Segítsetek, testvéreim, önmagatok megvizsgálása által felfedezni s leleplezni ezeket a képmutatókat.

Először is, Urunk kétség nélkül *felszínes vallásoskodókra utal*, akik ezt mondják „Uram, Uram”; s ezzel egész vallásuk véget ér. Ilyen személyek ma is vannak körülöttünk, kiknek vallása csak beszédben áll. Jó dolgokat mondanak, de sohasem érzik át, amit mondnak. Kegyes szavuk csak torkukból fakad, sohasem ered szívük mélyéről. A köves talajhoz tartoznak és nincs az igének gyökere bennük; szívük kemény, puszta szikláját csak nagyon vékony, felszínes talajréteg borítja.

Pontosan rájuk illik a „látszat-keresztvény” kifejezés, mert amikor a kegyesség külsőségeit megtették, úgy vélik, hogy a dolgot tökéletesen teljesítették. Például, ha szájukkal énekelnek, már azt hiszik, hogy Istent méltón dicsérik, s ha az ének zeneileg hibátlanul elhangzik, úgy hitük szerint nagyszerű istentiszteletet mutattak be, mégha szívük eközben egyáltalán nem dicsérte is őt. Amikor fejüket lehajtják s szemeiket behunyják a gyülekezeti ima alatt, úgy vélik valami helyénvaló s megfelelő dolgot tettek, habár nagyon valószínű, hogy közben gazdagságukra, kertjükre, gyermekeikre, vagy otthonukra, pénzügyeikre gondolnak, s az foglalkoztatja őket, miként találják majd a pénztárt, ha hétfő reggel benyitnak az üzletbe.

Az ilyen látszat keresztvények megelégszenek a vallás hüvelyével, nem törődve azzal, hogy van-e élet benne vagy nincs. Megvan náluk a kegyességnek egy bizonyos formája, de annak erejétől teljesen idegenek. Ha egy fejezetet elolvasnak az igéből naponta, nagy önelégültséget éreznek, s azt hiszik magukról, hogy valódi íráskutatók, noha sohasem jutottak el az igeolvasásban a belső értelemig, csak szemeiket futtatták végig a sorokon. Ha sohasem nyernek választ az imára, nem izgatja őket, mert imáikat nem is azzal a céllal mondták, hogy választ kapjanak rá. Hasonlóan a csintalan gyerekekhez, kik megkopogtatják az ajtót, de nyomban elszaladnak, nem várnak bebocsátást. Istennek csak a puszta héjat nyújtják, sohasem nézik meg hogy mag van-e benne. Csak a külső jelet nyújtják neki, és azt képzelik, Isten elégedett velük, mégha a jelzett dolog hiányzik is.

Ó, mily sok embertársunk nyilván elégedett, ha külsőleg engedelmességet mutat a vallásos követelményeknek! Elég nekik, ha a pohár vagy a tál külsejét

megtisztítják: de a belső rész megmosása, az új szív s a benső részekben való igazság, a szív Jézusnak való átadása, és az ő teljes szívvel való szeretése: mindez elkerüli figyelmüket. S ha erről szólunk nekik, nyomban megharagszanak, bennünket puritánusoknak tartanak, s úgy képzelik, hogy túl magas mérce alapján ítéljük meg őket. Azt mondják, túl szigorúak vagyunk irántuk; de szeretteim, ez nem így van.

Nemde, minden értelmes ember belátja, hogy szív nélkül a vallás mit sem ér? Mi érték lehet hát a merő külsőségekben? Alkalmaztatók csak magatokra – nektek mit jelentene? Mit gondolsz gyermekedről ha látod, hogy amire kéred őt, megteszi, de nem engedelmes lelkeletből, vagy irántad való szeretetből? Mit gondolnátok felőlük, ha egyáltalán nem bíznának bennetek, ha nem becsülnék az atyai szeretetet és az anyai gondoskodást, csak úgy gépiesen élnének a házban, megtéve amit mondtatok, de lélektelenül? Bizonyára fájna nektek a gyermeki szeretet hiánya, s a rutinos tettek helyett a szívüket óhajtánátok. És Isten, a mi Atyánk ugyanezt gondolja felőlünk; s ha nem szeretjük őt bármit tegyünk is, nem lehetünk kedvesek Előtte.

Talán születésed óta rendszeresen jártál templomba, vagy gyülekezetbe, s meglehet, hogy vallásfelekezeted sajátos ceremóniáin és rítusain mind átmentél; nem is ítélni akartak téged azért, mert a nagyegyházhoz tartozol, vagy amiért methodista, vagy presbiteriánus, vagy épp baptista vagy; csak mindezeket egy lapra véve azt mondom, hogy Isten utálja az olyan áldozatot, melyből a szív hiányzik; s ha nem hoztál Neki semmi mást csak a külsőségeket, tudd meg, hogy az Igazság a te vallásodat így ítéli meg: „Hiábavalóság! Felette nagy hiábavalóság!” Ha ezt mondod: Uram! Uram! – úgy szívből kell engedelmeskedj Jézusnak, s belső emberedet a Szentlélek templomává kell tenned, mert különben képmutatásod elítél téged ama nagy napon, mint olyat, aki az Igazság Istenét hamis vallásossággal merészelte ingerelni.

Egy másik osztálya ezen személyeknek, kik ezt mondják „Uram, Uram” és mégsem üdvözülnek, azok, *kik a vallást lelkiismeretük megnyugtatóására nagyon kiváló dolognak tartják, de nem veszik komolyan, mint gyakorlatias befolyást, mely életüket érintené és viselkedésüket szabályozná.*

Ismertem személyeket, kik nem érezték jól magukat, ha reggeli és esti imádságaik elmaradtak, és mégis rossz házastársak és veszekedős emberek voltak. Nyugodt lelkiismerettel hamisították üzleti nyugtáikat, s egy árucikket kétszeresen is eladtak a vevőnek, anélkül, hogy emiatt nyugtalanságot éreztek volna. De vasárnap semmiképp sem akartak elmaradni az Úr házából, sőt igényelték, hogy ott jó prédikáció legyen. Ezek a dolgok mélyen lelkiismeretükön voltak, noha szívük a pénzbeli csalással szemben érzéketlen volt. Képesek voltak hazudni mosolygós képpel; de esküdni, vagy egy dalt elénekelni már

lelkiismeretük volt szabad; valahol mégis meghúztak egy vonalat, egy határt, s ezernyi csalást jóvátenni igyekeztek néhány büntől való tartózkodással. Ekként Isten hagyta őket, mások megcsalása miatti jogos büntetésként hogy saját magukat becsapják.

Ó, hány és hány módon csalják meg és szedik rá az emberek önmagukat! Saját maguknak a legnaivabb áldozatai ők! Úgy gondolják, hogy egyetlen vallásos cselekedet elégtételt nyújt sok-sok érvénytelen becstelen vétekre – ennyire megrontotta esztelenségük ítélőképességüket. Hallottunk egy spanyolországi katolikusról, aki gyónni akart, mert egy nagy bűn terhelte lelkiismeretét. Bandita volt, száz és száz ember életét oltotta ki, de nem ez bántotta őt. Ezrével követett el rablásokat, de nem a lopás bűne foglalkoztatta. Történt egyszer egy alkalommal, hogy az általa megölt emberről egy csepp vér ráfreccsent az ajkára, úgy, hogy húst ízlelt pénteken, s ez volt az a nagy bűn, mely nem hagyta nyugodni lelkiismeretét.

Nos, mi nevetünk rajta, de ugyanez a szélsőséges viselkedés kijelenthető sok emberről e gyilkoson kívül. Szemük meglátja a szálkát de mellőzi a gerendát; ítéletükben megszűrik a szúnyogot s a legyet, de elnyelik a tevét és az elefántot. Egyik órában ugrálnak, a másikban sántítanak. Nagyon kedvesek, hűségesek a ceremóniális dolgokban, de laza erkölcsűek a tisztesség közönséges dolgaiban. A lényeges nagy dolgokat – az Isten és az emberek iránti szeretetet – hátuk mögé vetik, s azt képzelik, hogy üdvözülnek, csak azért, mert hízelegtek Istennek az istentiszteleten való képmutató jelenlétükkel, s az embereket megtévesztették kegyeskedő mutatványaikkal. Éppen úgy, mintha egy embert, kit mindennap meglopok, azt gondolnám, kielégíthetek azzal, hogy leveszem a kalapom előtte az utcán, amikor vele találkozom. Ezek csúfolkodnak a Mindenhatóval s gyalázzák őt. Azt képzelik, hogy meghatódik tőlük? Azt gondolják, hogy csengő szavaik és üres kijelentéseik által megvásárolhatják őt? Akármit képzelsenek is, ez nem így van. Sokan mondják: „Uram, Uram” – lelkiismeretük megnyugtatóására, de soha nem fognak bemenni a mennyeknek országába.

Nos, a képmutatók ezen osztályához sokan tartoznak; van ezek közül egy, akivel már sokszor találkoztam – egy régi ismerősöm – meglehet, hogy épp itt van most is. Ez az úriember *rendkívül ortodox, fundamentalista, igaz hitű*; szeretném ha tudnátok, hogy egyetért a tiszta tanítás legfőbb és tévedhetetlen mércéjével. Úgy tudom létezik itt valahol Londonban egy királyi súlymérték és hosszsmérték, melyhez minden más mércének igazodniuk kell. Nos e fiatal ember megszerezte a teológia királyi mércéit. Pontosan tudja, mit kell a prédikátornak szólnia, mihelyt az alapigét felolvassa; s egyik nagy kedvtelése az, ha leülhet s egy prédikációt meghallgatva megjegyyezheti: „egy része jó volt, de nem az egész. Is-is. Egy vödör tejlet adott az elején, de a végén az egészséget felborította... Nem volt

jó ennél és ennél a pontnál". Ez a fiatal ember képes egy hajszálat nyugati és észak-nyugati részre felosztani, végtelen pontossággal, és sohasem téved, semmilyen körülmények között. Tévedhetetlen. Az igazság vele együtt született és vele együtt fog kimúlni. Ő a pontosságnak a mintaképe. Csak sajnos, az a baj, nem annyira pontos mindennapi viselkedésében és ügyeiben; hitvallásában józan, de eljárásában tekervényes. Felesége soha nem mondta el nekem, de úgy hiszem, ha kimondhatná gondolatait, elpanaszolná, hogy neki van a legbakafántosabb férje; ilyen csapás még nem jutott egy asszonynak se a világon! Gyermekai nem mennek abba a gyülekezetbe, melybe az apa jár, mert hát, ugye, ő nem tudja róluk, hogy ki vannak-e választva, vagy sem; és elvégre ő sem zaklatja magát emiatt, mert ha üdvösségre vannak rendelve, úgy az Isten által elrendelt időben bizonytalannal elhivatnak, s üdvözölnek. S szerinte nem fontos, hogy járnak-e az istentiszteletre, vagy sem. De a gyermekek sem vágnak apjukkal menni, mert arra a természetes következtetésre jutottak, hogy akármilyen vallás legyen is az apjuké, ők annak az ellenkezőjét vágyják hinni, mert olyan vallást kívánnak követni, amely őket az apjuknál különbbé teszi. Olyan embernek ismerik őt szomszédai, ki kész tíz mérföldet is megtenni, hogy meghallgathasson egy kedvenc prédikátort, de egy ujját sem mozdítja azért, hogy egy bűnöst helyreállítson, vagy egy tudatlant oktasson. Van még egy jellegzetes vonása, melyről ismerik, és pedig, hogy teológiai ismeretein túl egy szavának sem adhatsz hitelt.

Ó, szabadítson meg minket Isten az ilyen emberektől. Többnyire falvainkban is, mindenütt található ilyenek. Kiállnak Isten öröksége felett ítélni, de ők maguk nem tudják, mit jelent személyesen újjászületni; sohasem nyertek új természetet. Tulajdonképpen, ha ez ígéről prédikálnál nekik: „Szentség nélkül senki sem látja meg az Urat”, készek lennének igazi értelmétől megfosztani, s másat adni helyette; azt mondanák, hogy a gyakorlati kegyesség törvényeskedés, s hogy Isten gyermekeihez nem illik így beszélni. Azt képzelik, hogy élhetnek, ahogy nekik tetszik, azért ők mégis Isten kedvelt gyermekei.

Szeretteim, Isten mentsem meg minket ez antinomiánus (= törvényellenes) lelkiismerettől! Mert úgy hiszem, a pokolból feljött összes ördögök között a legarcátlanabb és legnagyobb csaló ez, és a hívők közt nagyobb kárt tett, mint szinte bármelyik. Ők mondják: Uram, Uram!" de nem fognak bemenni a mennyek országába.

Aztán találkoztunk másokkal is, kik mondják: „Uram, Uram", de nem őszintén. Ők *nagyon tevékeny hívők*, mindig készek valamit tenni, s nem is boldogok, ha valamit nem tesznek. Nem aktivitásukért hibáztatom őket. Kívánnám Istentől, hogy az ő őszinte népe legalább fél-ilyen buzgó lenne.

De felfedeztem bennük egy hibát: azt szeretik tenni, amit a leglátványosabb; Istent olyan helyeken szeretik szolgálni, hol a legtöbb dicsőséget, tiszteletet nyerhetik. Nyilvánosság előtt beszélni végtelenül kedveltebb dolog részükre, mintsem egy szegény beteg asszony meglátogatása. Ott munkálkodni, vagy adakozni, ahol a jótettet széjjelkürtölik, ez az amit szeretnek. Egy nyilvános összejövetelt levezetni, s elnyerni a nép dicséretét: gyönyörűséges számukra. De elmenni a város-széli utcákba, felkeresni a szegényeket, vagy valamely alsórendű vasárnapi iskola csoport vesződséggel járó vezetését elvállalni, ez már nincs szájuk íze szerint.

Keménynek tűnhet, amit mondok, de mindamellett igaz, hogy sokan a Krisztusnak való szolgálat színe alatt önmagukat szolgálják, s az ügy előmozdításáért csak azért fáradoznak, hogy ők maguk előtérbe kerüljenek; s ilyen-olyan módon előretolják magukat a gyülekezetben a helynek és szolgálatnak dicsőségéért, hogy mindenki elmondhassa: „Micsoda áldott, hívó ember, s mily jó befolyást gyakorol, s mily odaadással szolgálja Mesterét!”

Szeretett barátom, ha te vagy én teszünk valami jelentőset Istenért, s annak mélyén ott van az önmagunk dicsőségének keresésére: úgy nem Istenért tesszük azt, hanem önmagunkért. Nem mondom, hogy valaki is itt ilyen módon szolgál, de szeretném, ha lelkiismeretetek kérdezne titeket, s az én lelkiismeretem kérdezne engem: „Valójában az Urat szolgálom, vagy munkámat a gyülekezetben azért végzem, hogy úgy tekintsenek, mint egy szorgalmas, lelkiismeretes, dicséretreméltó igehirdetőt, ki embertársamnak javát keresem?”

Kérlek titeket Isten színe előtt, meneküljétek az emberi dicsőség vágya elől, és soha ne engedjétek, hogy indítékaitokat beszennyezze. Bárcsak a Szentlélek megtisztítana titeket minden ilyen indítéktól. Legyen elég számodra Isten dicsérete, elismerése, hogy ezt hallátok tőle: „Jól vagyon, jó és hű szolgám”. De hogy emberektől dicséretet tiszteletet óhajts, - menekülj ettől, mint viperától. Rázd le a tűzbe, ha valaha úgy találsz, hogy lelkedhez tapadt, mert másként szerencsétlenül végül azt fogod tapasztalni, hogy e mondás „Uram, Uram”, nem biztosít számodra bemenetelt Isten országába.

Attól félek, minden gyülekezetben fellelhető a képmutatóknak egy másik válfaja, kik így szólnak: Uram, Uram, csak azért, *hogy ezáltal nyerjenek valamit.* „Bunyan János beszél Mellékutiról, kinek számos motivációja volt zarándokolni azon kívül, hogy a Mennyei Városba elérjen. Szépszó városából jött s ott számos rokona élt, akikkel továbbra is tartotta a kapcsolatot: Simanyelvű, Kétértelmű és Mindenre-hajló, Kétfelé-néző, ki összes pénzét azáltal szerezte, hogy a tengerészhez hasonlóan egy irányba nézett s más irányba haladt. És ez embereknek leszármazottai nagyon elszaporodtak ma körülöttünk; minden gyülekezetben fellelhetők: olyan emberek, kik a látszat szerint a menny felé

haladnak, de nyilván a világhoz szegődnek, ha a vallás az üldöztetés szoros cipőjében jár. Úgy hiszik, hogy ha a nyereszkesedés nem egy is a kegyességgel, de a kegyesség által mégis szert tehetnek egy kis nyereségre.

Ezek az úriemberek fellelhetők úgy városban, mint faluban, az ország minden sarkán. Egyik közülük egy faluban telepedett le, s az első kérdés melyet feltett, mielőtt üzletét beindította, ez volt: Melyik a legtisztéletreméltóbb vallásfelekezet (gyülekezet) a környéken?"; mert oda szándékozott menni, nemcsak azért, hogy áldást nyerjen, hanem hogy portékáit jól eladhassa. Aztán találunk embereket az élet más rétegeiben is, kik egy gyülekezethez való csatlakozásukkal tisztességes társaságba kívánnak jutni, gazdag barátokra kívánnak szert tenni, akik által aztán érvényesülhetnek a társadalomban. Az ő gyönyörűségük az, ha az árral együtt úszhatnak, s azt a folyót szeretik leginkább, melyben a legtöbb aranyhal található.

Mások, akik szegényebbek, sóvárgó szemmel nézik a halakat s a kenyereket, s számukra azok a gyülekezetek a legjobbak, hol nem árpakenyeret esznek, mint náluk odahaza, hanem fehér búzalisztból sütik azt, s nem kis cipókat adnak csupán, hanem tekintélyes nagy kenyeret. Úgyszintén, szeretik ha a halak is nagyobbak azoknál, melyekről az Újtestamentumban olvasunk.

Az ilyen utálatos képmutatók egyike eljött egyszer Rowland Hill-hez, s nyomban leleplezte őt az öreg lelkész. „Nos, - mondta - tehát úgy vallod, hogy megtértél?” „Igen” felelte az idős asszony, „az ön áldott szolgálata alatt tértem meg.” - „És hol hallgattad az ígét azóta?” - „Uram, én mindig az ön áldott szolgálatát hallgattam.” - „S remélem, hogy épültél és vigasztalódtál is általa” „Ó, igen, nagyon is; az ön áldott szolgálata alatt” - „Gondolom ismersz egy néhány gazdag embert, kik velünk együtt vannak az istentiszteleten.” - „Ó, igen, többen is kedvességgel körülvettek az ön áldott szolgálata alatt.” Hill úr ekkor ezt mondta, „Feltételezem, hallott már valamit arról, hogy van néhány szeretetotthonunk.” „Igen! Igen! -mondta az asszony, s nagyon remélte, hogy abban az áldott kiváltságban lesz része, hogy valamelyikben ő is ott lakhat.” - Sajnos, sajnos, az áldott szeretet-házak, és a szeretetnek más megnyilvánulásai, melyek valóban áldottak, ha tiszta indítékok által vezéreltetnek, gyakran a legátkozottabb célokra rontatnak el; s egyesek nagy buzgósággal mondják „Uram, Uram”, kiknek e mondással egyetlen céljuk csak az, hogy így valami kis pénzre telessenek ezáltal szert.

Az életnek bármilyen állomásán találtassál is, kérlek, utáld ezt az aljasságot. A parlament sok tagja éppoly aljas e tekintetben, mint sok közember. Buzgóságot színlelnek a vallásban, csak azért, hogy egy helyre szert telessenek az Országházán. Mindenfelé látható, hogy a vallást csak ugródeszkaként használják, mely által kicsinyes céljaikat elérhetik. Ha gazdag és befolyásos kívánsz lenni, menj és szerezz egy létrát valahol másutt, de ne a Golgotáról: a

keresztet ne használd ilyen alantós célokra. Ha Jézus sebeit és drága véréit, s az Üdvözítő áldott nevét így megszentelteted, mi mást várhatsz akkor magadra, mint a Mindenható Isten haragjának rettenetes lesújtását. Hogyan tudná eltérni az ilyen képmutatást?! És mégis, sokan mondják: „Uram, Uram” csak ilyen célból, és sohasem mennek be a mennyek országába.

Nos a lista szomorú módon nagyon hosszú, de egyet vagy kettőt még meg kell említenem. Az egyik a *vasárnapi keresztyén*. Merem állítani, hogy itt van jelen most. Kiváló keresztyén ő az Úr napján. Mihelyt a nap sugara előtör a hét első napján, minden vallásossága feltámad; de sajnos, nagyon kérdéses keresztyén hétfőn, s jelentősen rossz keresztyén szombat este. - Sok ember van, aki kegyességét ünneplő ruhájával együtt ölti magára s egy kicsit megszellőzteti azokat vasárnap. Az Úr napján ott van a Biblia hónuk alatt, ámde hétfőn hol van a Biblia? Nos nincs ott az ember jobb kezénél, mint folytonos útítárs. Hol vannak az Ige parancsai? Ott vannak-e az üzletben? Ott vannak-e a házban? Sajnos az arany szabály ott maradt a templomban, ott lepi a por a padban a következő vasárnapig.

A vallásra egyes embereknek nincs szükségük hétköznap, ez kellemetlenséget okozhat. Sokan vannak, kik zsoltárokat és dicséreteket énekelnek Istennek, de éneklésüket csak gyülekezeti összejövetelre korlátozzák; hogy szívükben is dicséretet énekeljenek neki odahaza, ez sohasem esik meg velük. Az ő egész vallásuk a gyülekezeti terem falain belül rejlik, vagy esetleg előjön a napnak bizonyos óráiban, amikor a családi áhítat folyik. Isten tisztítson ki minket az ilyen szaggatott vallásból!

Adja meg számunkra azt a kegyelmet, hogy mindig olyanok kívánjunk lenni, mintha a halál szélén állnánk és elköltöznénk ez életből. Sohase legyen a vallás számunkra olyan mint egy felsőruha, vagy köpeny, mely levethető, hanem legyen átszőve természetünk szálaival úgy, hogy ne sokat beszéljünk a vallásról, hanem leheljük és éljük azt. „Én az örök életet vágyom enni és inni és aludni” – ahogy egy öreg lelkipásztor szokta mondani. Ez legyen a mi óhajunk. Az áldott emlékű John Newton mondta az ő kálvinizmusáról, hogy ő azt nem darabos száraz tanításként hirdette, kocka-cukorként, hanem azokat prédikációiban mind feloldotta, mint cukrot a teában.

Ó, bárcsak azok az emberek kik vallásuk kockacukrait vasárnapra tartogatják, megédesítenék velük életük mindennapjait, s feloldódna magaviseletükben, míg az emberek megláthatnák, hogy szürke, hétköznapi tetteik is Isten kegyelmével teljesekek, s őket mindenkor Isten szeretete hevíti, s minden dolguk ennek erejében menne végbe. Istenünk, őrizd meg bennünket attól, hogy vasárnapi keresztyének legyünk csupán!

Nem folytatom tovább a felsorolást, mert időnk gyorsan szalad. A hamis hívőknek sok változatai vannak, mint ahogy a tisztátalan állatok is sokfélék voltak. Bárcsak ne tartoznánk közéjük!

III.

HOL TÉVEDTEK EZEK AZ EMBEREK? Ez az utolsó pontunk. Az Üdvözítő azt mondja, hogy nem *cselekedték* az ő beszédeit. „Aki cselekszi az én mennyei Atyámnak akaratát” – mondja – „az megy be a mennyeknek országába.” Mi tehát a mennyei Atya akaratata?

Világosan, konkrétan mondja az Ige, hogy az Annak az akarata, ki elküldte Krisztust, hogy mindaz, aki látja a Fiút, és *hisz* Benne, el ne vesszen. Tehát Isten akaratához tartozik, melyet meg kell tennünk, ha üdvözülni akarunk, hogy higgyünk Jézus Krisztusban.

Kedves hallgatóm, hiszel-e te az Úr Jézusban? Ha nem hiszel, úgy vallásos cselekményeid, sákramentumokban való részesedésed, imaházba való járásod, templomlátogatásaid, imáid, és énekeid, mind semmit érnek. Ha nem veted bizodalmaidat Krisztusba, úgy üdvösségednek alapkövét, fundamentumát se vetetted meg: elveszett vagy; és azt kívánom hogy Isten könyörüljön rajtad!

Tovább Isten akaratához tartozik, hogy ahol hit van, ott legyen Isten iránti *engedelmesség* is, az ő isteni előírásaihoz való alkalmazkodás. Tulajdonképpen a Jézusba vetett igaz hit ezt mindig magával hozza. Sohasem volt még olyan ember, ki Krisztusban üdvös módon hitt, s ne kereste volna teljes szívvel Jézus akaratát.

Nos, Jézus akaratának fontos részét képezi, hogy az *övéi szeressék egymást*. A képmutatók nem szeretik egymást; bár folyton azt hangoztatják, hogy mennyire hiányzik a szeretet a gyülekezetben. Hallgassátok csak őket! Folyton hibáztatnak, megszólhatnak másokat; s ez nem a testvéri szeretetnek a jele. Éles szemmel meglátják mások hibáit de nincs bennük szeretet azok iránt, akiket megszólhatnak. Szeretnünk kell a testvéreket, mert ennek híján az üdvösség legvilágosabb és legszükségesebb bizonyítéka nélkül szűkölködünk: „mert mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mivelhogy szeretjük a mi testvéreinket.”

Isten igaz gyermeke hitéhez *szeretetet* ragaszt, és hite létre hozza benne mindazokat az erényeket, és kegyelmi áldásokat, melyek az új embert ékesítik és Isten nevére dicsőséget hoznak. Ismerek némely nagyhírű hívőket, akik sajnos, nem járnak igazságban; kik szeretnek a Krisztussal való közösségről beszélni, s az Isten szeretetének édes gyönyörűségéről fecsegni, és mégis, úgy tűnik nem

tudják a szorzótáblát és sokszor a visszajáró pénznél megrövidítik a vásárlót. Hogy lakozhat Isten szeretete egy ilyen emberben, aki tolvaj? Hogyan lehet ő az igazságos és szent Istennek szolgája, amikor igazságtalanul jár el embertársaival szemben? Ez nem lehet. Beszélhetsz, kelepelhetsz amennyit csak akarsz, de keresztyén nem vagy, csak ha a becsületesség, igazság szabálya uralja életedet.

Aztán, ó, jaj, vannak mások *kik erkölcstelenek, tisztátalanok*, és mégis azt merik állítani, hogy ők keresztyének. Szemem e pillanatban talán olyanokra szegezem, kik e kápolnát előszeretettel istentiszteleti helyüknek tartják, s állításuk szerint az itt hirdetett beszédeket örömmel hallgatják, noha szégyenére és gyalázatára vannak folyton a keresztyénségnek. Essenek térdeikre odahaza, és könyörögjenek Istenhez, hogy adjon nekik elegendő emberséget, hogy legalább becsületesen kárhozzanak el, s ne menjenek a veszedelembé a keresztyén nevet viselve, amikor távolról sem keresztyének. Én ha a Sátánt szolgálnám és a bűn gyönyörűségeit szeretném, úgy azt férfiasan, nyilvánosan tenném, nem a kegyesség leple alatt. De besurranni az Isten gyülekezetébe és tisztátalan éltet élni – nincs eléggé kemény szavam, mellyel megfeddjem ez utálatos aljasságot.

És szomorú, azt is el kell mondanom, hogy vannak itt névleges keresztyének, kik *nem józanok*. Ha egy ember nem mértékletes az evésben és az ivásban, hogyan merészel az ima erejéről fecsegni? Hogy merészel az imaórára eljönni s száját ott megnyitni? Azt gondoljátok, hogy Krisztusnak van valami közössége Bacchusszal, hogy kezét nyújtaná a kocsmá pultja felé? s barátjának nevezné, azt, aki támolyogva lép ki az ajtaján, hogy eljöjjön s hallgassa a prédikációt? „Hát ilyesmi megtörtént?” – kérdezheti valaki. Megtörtént?! Ó, jöjjetek ti ide, és valljátok meg, kik ezt mindennap cselekszitek! Hogyan merészelitek mondani: „Uram, Uram!”, s titokban a részegesek üvegét emelitek ajkatokhoz?!

Uraim, nem akarom a dolgot annyira feszíteni, hogy indulatosan, haraggal nekem álljatok, mondván: „Személyeskedik!” De ha így szóltok, nem tiltakozom, hanem azt mondom, hogy ameddig te személyesen sérted és gyalázod Krisztust, én is személyes leszek feddéseimben. Ha te személyesen ingerled a Megváltót, úgy számítanod kell arra, hogy a Megváltó szolgája nagyon személyesen fog feddeni téged.

És ismét, attól félek, vannak itt ez alkalmakon nagy számban olyan hívők, kik *sohasem gyakorolják az ige szerinti titkos imádkozást*. Az Üdvözítő azt mondja ezeknek: „Sohasem ismertelek titeket.” Nos, biztosan ismerte volna őket, ha szokásuk lett volna komolyan gyakorolni a vele való társalgást a titkos imában. Ha közösségük volt volna vele buzgó esedezésben (ha előtte álltak volna), úgy az

Úr Jézus nem mondaná „sohasem ismertelek titeket”, hisz mindegyik így válaszolna: „Nem ismersz engem, Uram?! Előtted sírtam, titokban, csendes kamrámban, hol emberi szem nem látott, csak a Tied. Eléd hoztam rendszeresen napi gondjaimat, és terhemet terád vettem. Nem ismersz engem? Szentől-szembe beszéltem veled, mint ahogy ember beszél barátjával. Én ismerlek Téged, ó, én Uram, jószágodnak boldog megtapasztalásai révén, és ezért biztos vagyok benne, hogy te is ismersz engem. Imáimra adott feleleteid és kegyelmi ajándékaid oly gyakoriak, folytonosak voltak, hogy bizonyosan tudom, ismersz engem. Ki lenne más e földön, akit ismersz, ha nem engem?” Boldog az, aki így tud szólni; de sajnos, sokan vannak, kik képtelenek ilyen választ adni Krisztusnak.

Félek attól, hogy vannak itt olyan névleges hívők előttem, kik nem imádkoznak. Meg voltál keresztelve, de nem imádkozol. Csatlakoztál a gyülekezethez, de nem vettél komolyan az imádkozást. Merészség az Úr asztalához járulni, noha hosszú ideje imádság nélkül élsz. Mert nem lehet imádságnak nevezni *azt*, amit elmotyogsz reggel, sietve, s este, amikor álomtól csukódik le már a szemed. Szeretteim, Isten áldjon meg titeket, és szabadítson meg az imádság látszatától, és adja, hogy belső részetekben ott lakozzék az igazság, és indítson titeket őszinte imára szüntelen az élő Isten előtt.

Most tudom, mi fog történni. *Néhány remegő szív ezt fogja mondani:* „Én mindig úgy éreztem, hogy képmutató voltam. Most biztosan tudom, hogy az vagyok. Szüntelen emiatt emésztődtem és most is felettébb remegek.” Általában úgy szokott történni, bár nem így szeretnénk, hogy akik nem képmutatók, magukat azoknak vélik, miközben a valóban képmutatók figyelmeztetéseinket lerázzák magukról; mint hadviselt férfiak, meg se rettennek a puskaropogástól. - Igyekszem fejre szabott sapkákat készíteni, olyan fejekre, melyeket be kell fedni; de azok az emberek, akiknek fejére illenek, sohasem veszik fel azokat; de mások, akik részére sohasem gondoltam – kedves, szerető, gyöngéd-szívű hívők, kik folyton vigyáznak, gondos önvizsgálattal élnek: – ezek teszik azokat fejükre, s így kiáltanak „Nagyon félek, hogy én képmutató vagyok.”

Ó, kedves lélek, ne írd keserű dolgokat a magad számlájára; mert ha komolyan megvizsgálod a dolgot, hamarosan meglátod, hogy te nem vagy képmutató. Kívánsz valamit tenni, hogy Krisztust szomorítsd? Nemde mindenk felett arra vágysz, hogy Benne bízz? Ismersz-e mást, akiben bíznál, Jézuson kívül? Nemde csak Rá támaszkodsz? És bár nem vagy képes elmondani, hogy meghalnál is érte, mégis, én hiszem, hogyha oda kerülne a sor, remegő hited nem vallana szégyent, amikor más felfuvalkodottak, kik a maguk szeme előtt szinte tökéletesek, elesnének, és elpártolnának a hittől.

Mindnyájatoknak egyenként ezt akarom mondani: ha te hiszel az Úr Jézus Krisztusban teljes szíveddel, úgy nem vagy képmutató; s ha bárki közülünk eddig képmutató volt, s vétkes mindazokban a dolgokban, melyeket felsoroltam, jöjjön a kereszttövéhoz s így szóljon: „Jézus, Mester! a bűnösök közt én vagyok az első (legnagyobb bűnös), légy irgalmas nékem most. Nézz reám és töröld el az én sok bűneimet. Nézz rám, és minden hamisság, álnokság és képmutatás el lesz úzve, távol tőlem. Adj nekem egy új szívet, és egyenes lelket, és a mai naptól kezdve tégy engem a te gyermekedé, és én dicsőíteni foglak téged úgy a földön, mint a mennyben, örökkön örökké.

A prédikáció vázlat:

Bevezetés: hamis próféták, hamis hitvallók.

I. Először, alapigénk EGY NAGYON DICSÉRETES KIFEJEZÉST HASZNÁL.

- így illik szólítanunk Jézust: „Uram, Uram”, az ő istenségére való tekintettel.
- kifejezésre juttatjuk, hogy elismerjük őt Mesterünknek:
- nagyon helyes, ha ezt így mondjuk

II. másodszor: KÉPMUTATÓK VOLTAK AZOK, KIK E KITŰNŐ BESZÉDMÓDOT HASZNÁLTÁK

- felszínes vallásoskodók
- kik a vallást lelkiismeretük megnyugtatóására nagyon kiváló dolognak tartják, de nem veszik komolyan, mint gyakorlatias befolyást
- rendkívül ortodox, fundamentalista, igaz hitűek
- nagyon tevékeny hívők,
- így szólnak: Uram, Uram, csak azért, hogy ezáltal nyerjenek valamit.
- vasárnapi keresztyének.

III. HOL TÉVEDTEK EZEK AZ EMBEREK? nem cselekedték az ő beszédeit, Atyjának akaratát. Az Atya akaratát:

- hogy higgyünk Krisztusban
- hogy szeressük egymást
- vannak mások kik erkölcstelenek, tisztátalanok, és mégis azt merik állítani, hogy ők keresztyének.
- vannak itt névleges keresztyének, kik nem józanok
- kik sohasem gyakorolják az ige szerinti titkos imádkozást.

A remegő szívek bátorítása

Szemelvények a prédikációból különféle tárgyak szerint

Jézus Krisztus istensége

A názáreti Jézus számunkra Úr és Isten. Nem habozunk Tamás apostol szavait használni, ki amikor ujját a szegek helyébe bocsátotta, ezt mondta neki: „Én Uram és én Istenem!” Hadd mondjanak mások, amit akarnak, s állítsák róla, hogy csupán ember, vagy egy próféta, vagy Istennek egy küldötte; az ilyen beszédnek nincs súlya előttünk. Mi Istenből való Istennek hisszük Őt, és úgy imádjuk Őt e mai napon, mint aki trónol a legmagasabb mennyeekben, s hisszük, hogy méltó arra a tiszteletre, mely egyedül csak Istent illeti meg.

*

Jézus Krisztus vagy Isten vagy nem; és ha ő valóban Isten, amint mi hisszük, akkor azok, akik az ő istenségét tagadják, nem lehetnek igaz hívők, nem lehetnek igazán Benne, és ezért szükségszerűen elvesztik azokat az áldásokat melyeket azoknak ígér, kik befogadják Őt.

Nem tudom elképzelni, hogy valakinek szénája rendben álljon a vallás dolgában, ha a Megváltó Személyével kapcsolatban nincs helyes látása. Nem lehetnek rendben a többi dolgokban, csak ha helyesen vélekedtek Felőle. Ha nem ismeritek és bírjátok őt, mint Isteneteket, úgy nem is fog titeket üdvözíteni. Hadd győzzenek meg az ő csodái, az ő isteni páratlan tanítása, az ő egyetlenszerű, hasonlíthatatlan jelleme, s az ő dicsőséges feltámadása, hogy „az Ige Isten vala”, és minden tekintetben egyformán isteni az Atyával és a Lélekkel.

liberális teológia

Nem csodálkozom, ha azok akik az Úr Jézus Krisztust csupán embernek tartják, kemény dolgokat mondanak rólunk; de nekik sem kell csodálkozniuk, ha mi úgyszintén nagyon kemény kifejezéseket használunk velük szemben. Hisz ha nekünk nincs igazunk, ha mi tévedünk, úgy bálványimádók vagyunk, mert egy olyan személyt imádnunk, aki csupán ember. Ám ha nekünk van igazunk, úgy az tanításaik zöme merő istenkáromlás, mert tagadják Isten Krisztusának az istenségét. Nagy szakadék van közöttünk, s ezt becsületesen meg kell valljuk.

Elhallgatni aényt csak azért, hogy liberálisnak tartsanak, szerencsétlen színjátás lenne, mely nem méltó egy becsületes emberhez. A szóban forgó kérdés nagyon lényeges, döntő jelentőséggel bír, s nem lehet két felé sántikálni a két vélemény között. Megalkuvásról sohasem lehet szó ott, ahol az igazság a

lényezet s a fundamentumot érinti. Vannak egyes pontok melyben közös megértéssel különbözhethetünk, de vannak tételek amelyekben semmi kölcsönös megengedés, vagy elnézés, tompítás nem engedhető meg. Jézus Krisztus vagy Isten vagy nem; és ha ő valóban Isten, amint mi hisszük, akkor azok, akik az ő istenségét tagadják, nem lehetnek igaz hívők, nem hihetnek igazán Benne, és ezért szükségszerűen elvesztik azokat az áldásokat melyeket azoknak ígér, kik befogadják Őt.

Nem tudom elképzelni, hogy valakinek szénája rendben álljon a vallás dolgában, ha a Megváltó Személyével kapcsolatban nincs helyes látása. Nem lehetek rendben a többi dolgokban, csak ha helyesen vélekedtek Felőle. Ha nem ismeritek és bírjátok őt, mint Isteneteket, úgy nem is fog titeket üdvözíteni. Hadd győzzenek meg az ő csodái, az ő isteni páratlan tanítása, az ő egyetlenszerű, hasonlíthatatlan jelleme, s az ő dicsőséges feltámadása, hogy „az Ige Isten vala”, és minden tekintetben egyformán isteni az Atyával és a Lélekkel.

Egység

Megalkuvásról sohasem lehet szó ott, ahol az igazság a lényezet s a fundamentumot érinti. Vannak egyes pontok melyben közös megértéssel különbözhethetünk, de vannak tételek amelyekben semmi kölcsönös megengedés, vagy elnézés, tompítás nem engedhető meg.

egyetemes papság

Mint egy közös Mesternek szolgálói, mi mindannyian egy szinten állunk. Hát nem mondta-e ő: „A pogányok fejedelmei uralkodnak rajtatok, és hatalmaskodnak felettetek, de ne így legyen ti közöttetek.” Krisztus egyedül a mi Urunk és Isten gyülekezetében nincs más úr rajta kívül. És az egyház, amikor helyes állapotban van gondosan ügyel arra, hogy Krisztuson kívül soha ne legyen más törvényadója.

egyházkormányzás

Krisztus egyedül a mi Urunk és Isten gyülekezetében nincs más úr rajta kívül. És az egyház, amikor helyes állapotban van gondosan ügyel arra, hogy Krisztuson kívül soha ne legyen más törvényadója. Krisztus szab számára törvényt, és nem a parlament vagy a király. Krisztus jár a gyülekezetek között, az ő arany gyertyatartói közt, s figyelni s előírja számára a rendtartást; nem tűr el más törvénytevőt vagy uralkodót a lelki dolgokban. Nem ismerünk más Rabbat csak Krisztust. Az Ő ajkáról jön a tanítás (dogma), de nem zsinatoktól, nem tanítóktól, vagy teológusoktól. Ami az egyház vezetőit illeti, ha őket nem Jézus állította be, az ő tekintélye és Lelke által, úgy ők nem uralkodhatnak rajtunk. Ami a vallással

kapcsolatos emberi hagyományokat, előírásokat és rendeleteket illeti, azt mondom, tépd azokat darabokra, és repítsd a szélnek.

egyházi hagyományok

Ami a vallással kapcsolatos emberi hagyományokat, előírásokat és rendeleteket illeti, azt mondom, tépd azokat darabokra, és repítsd a szélnek.

Doxológia

„Jézus, Mária fia, Isten Fia, te vagy a mi Urunk, Urunk! A te anyád fiai meghajolnak előtted és tiszteletet tesznek neked. Minden mi kévénk meghajolnak a te kévéd előtt, sokkal inkább mint Józsefnek; s Izráel házának holdja és tizenegy csillaga leborulva hódolva imád téged! Te elválasztattál testvéreidtől, a te testvéreid érdekében.” Jézusnak, aki egykor keresztre szegeztetett, legyen örök dicsőség, örök korokon át.

Skóciai Szövetségkötés

Bátor tett volt a Skóciai Szövetségkötés aláírói részéről, hogy készek voltak meghalni Krisztusnak az ő egyházában való uralmáért.

Mártírság

Bátor tett volt a Skóciai Szövetségkötés aláírói részéről, hogy készek voltak meghalni Krisztusnak az ő egyházában való uralmáért. És hiszem, ezrével élnek ma is olyanok, akik örömet leleszik életüket is azért, hogy felmagasztalt Urunknak koronáját megőrizzék. Ennél nagyobb és értékesebb cél érdekében senki sem áldozhatja életét, mint Krisztus istenségének megvédésére.

képmutatók

Ismertem személyeket, kik nem érezték jól magukat, ha reggeli és esti imádságaik elmaradtak, és mégis rossz házastársak és veszekedős emberek voltak. Nyugodt lelkiismerettel hamisították üzleti nyugtáikat, s egy árucikket kétszeresen is eladtak a vevőnek, anélkül, hogy emiatt nyugtalanságot éreztek volna. De vasárnap semmiképp sem akartak elmaradni az Úr házából, sőt igényelték, hogy ott jó prédikáció legyen. Ezek a dolgok mélyen lelkiismeretükön voltak, noha szívük a pénzbeli csalással szemben érzéketlen volt. Képesek voltak hazudni mosolygós képpel; de esküdni, vagy egy dalt elénekelni már lelkiismeretük volt szabad; valahol mégis meghúztak egy vonalat, egy határt, s ezernyi csalást jóvátenni igyekeztek néhány bűntől való tartózkodással. Ekként Isten hagyta őket, mások megcsalása miatti jogos büntetésként hogy saját magukat becsapják.

Ó, hány és hány módon csalják meg és szedik rá az emberek önmagukat! Saját maguknak a legnaivabb áldozatai ők! Úgy gondolják, hogy egyetlen vallásos cselekedet elégtételt nyújt sok-sok érvénytelen bectelen vétekre – ennyire megrontotta esztelenségük ítélőképességüket. Hallottunk egy spanyolországi katolikusról, aki gyónni akart, mert egy nagy bűn terhelte lelkiismeretét. Bandita volt, száz és száz ember életét oltotta ki, de nem ez bántotta őt. Ezrével követett el rablásokat, de nem a lopás bűne foglalkoztatta. Történt egyszer egy alkalommal, hogy az általa megölt emberről egy csepp vér ráfreccsent az ajkára, úgy, hogy húst ízlelt pénteken, s ez volt az a nagy bűn, mely nem hagyta nyugodni lelkiismeretét.

Nos, mi nevetünk rajta, de ugyanez a szélsőséges viselkedés kijelenthető sok emberről e gyilkoson kívül. Szemük meglátja a szálkát de mellőzi a gerendát; ítéletükben megszűrik a szúnyogot s a legyet, de elnyelik a tevét és az elefántot. Egyik órában ugrálnak, a másikban sántítanak. Nagyon kedvesek, hűségesek a ceremóniális dolgokban, de laza erkölcsűek a tisztesség közönséges dolgaiban. A lényeges nagy dolgokat – az Isten és az emberek iránti szeretetet – hátuk mögé vetik, s azt képzelik, hogy üdvözülnek, csak azért, mert hízelegtek Istennek az istentiszteleten való képmutató jelenlétükkel, s az embereket megtévesztették kegyeskedő mutatványaikkal. Éppen úgy, mintha egy embert, kit mindennap meglopok, azt gondolnám, kielégíthetek azzal, hogy leveszem a kalapom előtte az utcán, amikor vele találkozom. Ezek csúfolkodnak a Mindenhatóval s gyalázzák őt. Azt képzelik, hogy meghatódik tőlük? Azt gondolják, hogy csengő szavaik és üres kijelentéseik által megvásárolhatják őt? Akármit képzeljenek is, ez nem így van. Sokan mondják: „Uram, Uram” – lelkiismeretük megnyugtatására, de soha nem fognak bemenni a mennyeknek országába.

Katolikus

Hallottunk egy spanyolországi katolikusról, aki gyónni akart, mert egy nagy bűn terhelte lelkiismeretét. Bandita volt, száz és száz ember életét oltotta ki, de nem ez bántotta őt. Ezrével követett el rablásokat, de nem a lopás bűne foglalkoztatta. Történt egyszer egy alkalommal, hogy az általa megölt emberről egy csepp vér ráfreccsent az ajkára, úgy, hogy húst ízlelt pénteken, s ez volt az a nagy bűn, mely nem hagyta nyugodni lelkiismeretét.

Spurgeon kritikusa

Ez az úriember *rendkívül ortodox, fundamentalista, igaz hitű*; szeretném ha tudnátok, hogy egyetért a tiszta tanítás legfőbb és tévedhetetlen mércéjével. Úgy tudom létezik itt valahol Londonban egy királyi súlymérték és hossz mérték, melyhez minden más mércének igazodniuk kell. Nos e fiatalember megszerezte a teológia királyi mércéit. Pontosan tudja, mit kell a prédikátornak szólnia,

mihelyt az alapigét felolvassa; s egyik nagy kedvtelése az, ha leülhet s egy prédikációt meghallgatva megjegyyezheti : „egy része jó volt, de nem az egész. Isis. Egy vödör tejet adott az elején, de a végén az egészet felborította... Nem volt jó ennél és ennél a pontnál”. Ez a fiatal ember képes egy hajszálat nyugati és észak-nyugati részre felosztani, végtelen pontossággal, és sohasem téved, semmilyen körülmények között. Tévedhetetlen. Az igazság vele együtt született és vele együtt fog kimúlni. Ő a pontosságnak a mintaképe.

hyperkálvinista

Nos, a képmutatók ezen osztályához sokan tartoznak; van ezek közül egy, akivel már sokszor találkoztam – egy régi ismerősöm – meglehet, hogy épp itt van most is. Ez az úriember *rendkívül ortodox, fundamentalista, igaz hitű*; szeretném ha tudnátok, hogy egyetért a tiszta tanítás legfőbb és tévedhetetlen mércéjével. Úgy tudom létezik itt valahol Londonban egy királyi súlymérték és hossz mérték, melyhez minden más mércének igazodniuk kell. Nos e fiatal ember megszerezte a teológia királyi mércéit. Pontosan tudja, mit kell a prédikátornak szólnia, mihelyt az alapigét felolvassa; s egyik nagy kedvtelése az, ha leülhet s egy prédikációt meghallgatva megjegyyezheti : „egy része jó volt, de nem az egész. Isis. Egy vödör tejet adott az elején, de a végén az egészet felborította... Nem volt jó ennél és ennél a pontnál”. Ez a fiatal ember képes egy hajszálat nyugati és észak-nyugati részre felosztani, végtelen pontossággal, és sohasem téved, semmilyen körülmények között. Tévedhetetlen. Az igazság vele együtt született és vele együtt fog kimúlni. Ő a pontosságnak a mintaképe. Csak sajnós, az a baj, nem annyira pontos mindennapi viselkedésében és ügyeiben; hitvallásában józan, de eljárásában tekervényes. Felesége soha nem mondta el nekem, de úgy hiszem, ha kimondhatná gondolatait, elpanaszolná, hogy neki van a legbakafántosabb férje; ilyen csapás még nem jutott egy asszonynak se a világon! Gyermekei nem mennek abba a gyülekezetbe, melybe az apa jár, mert hát, ugye, ő nem tudja róluk, hogy ki vannak-e választva, vagy sem; és elvégre ő sem zaklatja magát emiatt, mert ha üdvösségre vannak rendelve, úgy az Isten által elrendelt időben bizonytal elhivatnak, s üdvözölnek. S szerinte nem fontos, hogy járnak-e az istentiszteletre, vagy sem. De a gyermekek sem vágynak apjukkal menni, mert arra a természetes következtetésre jutottak, hogy akármilyen vallás legyen is az apjuké, ők annak az ellenkezőjét vágyják hinni, mert olyan vallást kívánnak követni, amely őket az apjuknál különbbé teszi. Olyan embernek ismerik őt szomszédai, ki kész tíz mérföldet is megtenni, hogy meghallgathasson egy kedvenc prédikátort, de egy ujját sem mozdítja azért, hogy egy bűnöst helyreállítson, vagy egy tudatlant oktasson. Van még egy jellegzetes vonása, melyről ismerik, és pedig, hogy teológiai ismeretein túl egy szavának sem adhat sz hitelt.

humor

Ez az úriember *rendkívül ortodox, fundamentalista, igaz hitű*; szeretném ha tudnátok, hogy egyetért a tiszta tanítás legfőbb és tévedhetetlen mércéjével. Úgy tudom létezik itt valahol Londonban egy királyi súlymérték és hossz mérték, melyhez minden más mércének igazodniuk kell. Nos e fiatal ember megszerezte a teológia királyi mércéit. Pontosan tudja, mit kell a prédikátornak szólnia, mihelyt az alapigét felolvassa; s egyik nagy kedvtelése az, ha leülhet s egy prédikációt meghallgatva megjegyezheti : „egy része jó volt, de nem az egész. Isis. Egy vödör tejet adott az elején, de a végén az egész felborította... Nem volt jó ennél és ennél a pontnál”. Ez a fiatal ember képes egy hajszálat nyugati és észak-nyugati részre felosztani, végtelen pontossággal, és sohasem téved, semmilyen körülmények között. Tévedhetetlen. Az igazság vele együtt született és vele együtt fog kimúlni. Ő a pontosságnak a mintaképe.

Antinomiánusok

Ó, szabadítson meg minket Isten az ilyen emberektől. Többnyire falvainkban is, mindenütt található ilyenek. Kiállnak Isten öröksége felett ítélni, de ők maguk nem tudják, mit jelent személyesen újjászületni; sohasem nyertek új természetet. Tulajdonképpen, ha ez ígéről prédikálnál nekik: „Szentség nélkül senki sem látja meg az Urat”, készek lennének igazi értelmétől megfosztani, s másat adni helyette; azt mondanák, hogy a gyakorlati kegyesség törvényeskedés, s hogy Isten gyermekeihez nem illik így beszélni. Azt képzelik, hogy élhetnek, ahogy nekik tetszik, azért ők mégis Isten kedvelt gyermekei.

Szeretteim, Isten mentsem meg minket ez antinomiánus (= törvényellenes) lelkiismerettől! Mert úgy hiszem, a pokolból feljött összes ördögök között a legarcátlanabb és legnagyobb csaló ez, és a hívők közt nagyobb kárt tett, mint szinte bármelyik. Ők mondják: Uram, Uram!” de nem fognak bemenni a mennyek országába.

Gyülekezeti bűnök

Keménynek tűnhet, amit mondom, de mindamellett igaz, hogy sokan a Krisztusnak való szolgálat színe alatt önmagukat szolgálják, s az ügy előmozdításáért csak azért fáradoznak, hogy ők maguk előtérbe kerüljenek; s ilyen-olyan módon előretolják magukat a gyülekezetben a helynek és szolgálatnak dicsőségéért, hogy mindenki elmondhassa: „Micsoda áldott, hívó ember, s mily jó befolyást gyakorol, s mily odaadással szolgálja Mesterét!”

Nagyravágás

Keménynek tűnhet, amit mondok, de mindamellett igaz, hogy sokan a Krisztusnak való szolgálat színe alatt önmagukat szolgálják, s az ügy előmozdításáért csak azért fáradoznak, hogy ők maguk előtérbe kerüljenek; s ilyen-olyan módon előretolják magukat a gyülekezetben a helynek és szolgálatnak dicsőségéért, hogy mindenki elmondhassa: „Micsoda áldott, hívó ember, s mily jó befolyást gyakorol, s mily odaadással szolgálja Mesterét!”

Szeretett barátom, ha te vagy én teszünk valami jelentőset Istenért, s annak mélyén ott van az önmagunk dicsőségének keresése: úgy nem Istenért tesszük azt, hanem önmagunkért. Nem mondom, hogy valaki is itt ilyen módon szolgál, de szeretném, ha lelkiismeretetek kérdezne titeket, s az én lelkiismeretem kérdezne engem: „Valójában az Urat szolgálom, vagy munkámat a gyülekezetben azért végzem, hogy úgy tekintsenek, mint egy szorgalmas, lelkiismeretes, dicséretreméltó igehirdetőt, ki embertársamnak javát keresem?”

Kérlek titeket Isten színe előtt, meneküljétek az emberi dicsőség vágya elől, és soha ne engedjétek, hogy indítékaitokat beszennyezze. Bárcsak a Szentlélek megtisztítana titeket minden ilyen indítéktól. Legyen elég számodra Isten dicsérete, elismerése, hogy ezt hallátok tőle: „Jól vagyon, jó és hű szolgám”. De hogy emberektől dicséretet tiszteletet óhajts, - menekülj ettől, mint viperától. Rázd le a tűzbe, ha valaha úgy találod, hogy lelkedhez tapadt, mert másként szerencsétlenül végül azt fogod tapasztalni, hogy e mondás „Uram, Uram”, nem biztosít számodra bemenetelt Isten országába.

Bunyan: Zarándok Útja.

Attól félek, minden gyülekezetben fellelhető a képmutatóknak egy másik válfaja, kik így szólnak: Uram, Uram, csak azért, *hogy ezáltal nyerjenek valamit.* „Bunyan János beszél Mellékutiról, kinek számos motivációja volt zarándokolni azon kívül, hogy a Mennyei Városba elérjen. Szépszó városából jött s ott számos rokona élt, akikkel továbbra is tartotta a kapcsolatot: Simanyelvű, Kétértelmű és Mindenre-hajló, Kétfelé-néző, ki összes pénzét azáltal szerezte, hogy a tengerészhez hasonlóan egy irányba nézett s más irányba haladt. És ez embereknek leszármazottai nagyon elszaporodtak ma körülöttünk; minden gyülekezetben fellelhetők: olyan emberek, kik a látszat szerint a menny felé haladnak, de nyilván a világhoz szegődnek, ha a vallás az üldöztetés szoros cipőjében jár. Úgy hiszik, hogy ha a nyereszkeség nem egy is a kegyességgel, de a kegyesség által mégis szert tehetnek egy kis nyereségre.

Irónia

Az ilyen utálatos képmutatók egyike eljött egyszer Rowland Hill - hez, s nyomban leleplezte őt az öreg lelkész. „Nos, - mondta – tehát úgy vallod, hogy megtértél?” „Igen” felelte az idős asszony, „az ön áldott szolgálata alatt tértem

meg.” – „És hol hallgattad az igét azóta?” – „Uram, én mindig az ön áldott szolgálatát hallgattam.” – „S remélem, hogy épültél és vigasztalódtál is általa” „Ó, igen, nagyon is; az ön áldott szolgálata alatt” – „Gondolom ismersz egy néhány gazdag embert, kik velünk együtt vannak az istentiszteleten.” – „Ó, igen, többen is kedvességgel körülvettek az ön áldott szolgálata alatt...”

Rowland Hill

Az ilyen utálatos képmutatók egyike eljött egyszer Rowland Hill - hez, s nyomban leleplezte őt az öreg lelkész. „Nos, - mondta – tehát úgy vallod, hogy megtértél?” „Igen” felelte az idős asszony, „az ön áldott szolgálata alatt tértem meg.” – „És hol hallgattad az igét azóta?” – „Uram, én mindig az ön áldott szolgálatát hallgattam.” – „S remélem, hogy épültél és vigasztalódtál is általa” „Ó, igen, nagyon is; az ön áldott szolgálata alatt” – „Gondolom ismersz egy néhány gazdag embert, kik velünk együtt vannak az istentiszteleten.” – „Ó, igen, többen is kedvességgel körülvettek az ön áldott szolgálata alatt.” Hill úr ekkor ezt mondta, „Feltételezem, hallott már valamit arról, hogy van néhány szeretetotthonunk.” „Igen! Igen! -mondta az asszony, s nagyon remélte, hogy abban az áldott kiváltságban lesz része, hogy valamelyikben ő is ott lakhat.”

Gyülekezeti tagság, csatlakozás

Ezek az úriemberek fellelhetők úgy városon, mint falun, az ország minden sarkán. Egyik közülük egy faluban telepedett le, s az első kérdés melyet feltett, mielőtt üzletét beindította, ez volt: Melyik a legtiszteletreméltóbb vallásfelekezet (gyülekezet) a környéken?; mert oda szándékozott menni, nemcsak azért, hogy áldást nyerjen, hanem hogy portékáit jól eladhassa. Aztán találunk embereket az élet más rétegeiben is, kik egy gyülekezethez való csatlakozásukkal tisztességes társaságba kívánnak jutni, gazdag barátokra kívánnak szert tenni, akik által aztán érvényesülhetnek a társadalomban. Az ő gyönyörűségük az, ha az árral együtt úszhatnak, s azt a folyót szeretik leginkább, melyben a legtöbb aranyhal található.

Politika

Az életnek bármilyen állomásán találtassál is, kérlek, utáld ezt az aljasságot (a kegyesség látszata általi nyerészkedést). A parlament sok tagja éppoly aljas e tekintetben, mint sok közember. Buzgóságot színlelnek a vallásban, csak azért, hogy egy helyre szert tehessenek az Országházán. Mindenfelé látható, hogy a vallást csak ugródeszkeként használják, mely által kicsinyes céljaikat elérhetik.

Ha gazdag és

befolyásos kívánsz lenni, menj és szerezz egy létrát valahol másutt, de ne a Golgotáról: a keresztet ne használd ilyen alantas célokra.

vasárnapi keresztyén

Merem állítani, hogy itt van jelen most. Kiváló keresztyén ő az Úr napján. Mihelyt a nap sugara előtör a hét első napján, minden vallásossága feltámad; de sajnos, nagyon kérdéses keresztyén hétfőn, s jelentősen rossz keresztyén szombat este. - Sok ember van, aki kegyességét ünneplő ruhájával együtt ölti magára s egy kicsit megszellőzteti azokat vasárnap. Az Úr napján ott van a Biblia hónuk alatt, ámde hétfőn hol van a Biblia? Nos nincs ott az ember jobb kezénél, mint folytonos útitárs. Hol vannak az Ige parancsai? Ott vannak-e az üzletben? Ott vannak-e a házban? Sajnos az arany szabály ott maradt a templomban, ott lepi a por a padban a következő vasárnapig.

A vallásra egyes embereknek nincs szükségük hétköznap, ez kellemetlenséget okozhat. Sokan vannak, kik zsoltárokat és dicséreteket énekelnek Istennek, de éneklésüket csak gyülekezeti összejövetelre korlátozzák; hogy szívükben is dicséretet énekeljenek neki odahaza, ez sohasem esik meg velük. Az ő egész vallásuk a gyülekezeti terem falain belül rejlik, vagy esetleg előjön a napnak bizonyos óráiban, amikor a családi áhítat folyik. Isten tisztítson ki minket az ilyen szaggatott vallásból!

*

Ó, bárcsak azok az emberek kik vallásuk kockacukrait vasárnapra tartogatják, megédesítenék velük életük mindennapjait, s feloldódna magaviseletükben, míg az emberek megláthatnák, hogy szürke, hétköznap-i tetteik is Isten kegyelmével teljesekek, s őket mindenkor Isten szeretete hevíti, s minden dolguk ennek erejében menne végbe. Istenünk, őrizd meg bennünket attól, hogy vasárnapi keresztyének legyünk csupán!

Üzlet

Ismerek némely nagyhírű hívőket, akik sajnos, nem járnak igazságban; kik szeretnek a Krisztussal való közösségről beszélni, s az Isten szeretetének édes gyönyörűségéről fecsegni, és mégis, úgy tűnik nem tudják a szorzótáblát és sokszor a visszajáró pénznél megrövidítik a vásárlót. Hogy lakozhat Isten szeretete egy ilyen emberben, aki tolvaj? Hogyan lehet ő az igazságos és szent Istennek szolgálója, amikor igazságtalanul jár el embertársaival szemben? Ez nem lehet. Beszélhetsz, kelepelhetsz amennyit csak akarsz, de keresztyén nem vagy, csak ha a becsületesség, igazság szabálya uralja életedet.

Kálvinizmus

Az áldott emlékű John Newton mondta az ő kálvinizmusáról, hogy ő azt nem darabos száraz tanításként hirdette, kocka-cukorként, hanem azokat prédikációiban mind feloldotta, mint cukrot a teában.

Felkészülés a halálra

Adja meg számunkra Isten azt a kegyelmet, hogy mindig olyanok kívánjunk lenni, mintha a halál szélén állnánk és elköltöznénk ez életből. Sohase legyen a vallás számunkra olyan mint egy felsőruha, vagy köpeny, mely levethető, hanem legyen átszőve természetünk szálaival úgy, hogy ne sokat beszéljünk a vallásról, hanem leheljük és éljük azt. „Én az örök életet vágyom enni és inni és aludni” – ahogy egy öreg lelkipásztor szokta mondani. Ez legyen a mi óhajunk.

Spurgeon önmagáról

Én ha a Sátánt szolgálnám és a bűn gyönyörűségeit szeretném, úgy azt férfiasan, nyilvánosan tenném, nem a kegyesség leple alatt.

*

Spurgeon önmagáról, gyülekezeti problémákról

Ti közöttetek is, akik felett felülvizsgálásra hívtam el, tudom, hogy vannak hamis hitvallók, kik inkább a világnak, mint Istennek szeretői; és habár én nem tudlak titeket eltávolítani, mint ahogy a szántóvető szolgálai nem téphettek ki a konkolyt a búza közül, de mégis sóhajtok felettetek s mindennapi kereszt és teher vagytok az én számomra. Ó, bárcsak Isten megtérítene titeket, s hitvallásotokhoz méltó igazi hívőkké formálna át; vagy másként távoztasson el titeket a gyülekezetből, melyet oly nagymértékben szomorítottok és gyengíttek.

Humor

(A kegyesség leple alatt erkölcstelen életet élők) Essenek térdeikre odahaza, és könyörögjenek Istenhez, hogy adjon nekik elegendő emberséget, hogy legalább becsületesen kárhozzanak el, s ne menjenek a veszedelembe a keresztyén nevet viselve, amikor távolról sem keresztyének.

Személyeskedés a prédikációban

Uraim, nem akarom a dolgot annyira feszíteni, hogy indulatosan, haraggal nekem álljatok, mondván: „Személyeskedik!” De ha így szóltok, nem tiltakozom, hanem azt mondom, hogy ameddig te személyesen sérted és gyalázod Krisztust, én is személyes leszek feddéseimben. Ha te személyesen ingerled a Megváltót, úgy számítanod kell arra, hogy a Megváltó szolgálja nagyon személyesen fog feddeni téged.

Részegség

És szomorú, azt is el kell mondanom, hogy vannak itt névleges keresztyének, kik *nem józanok*. Ha egy ember nem mértékletes az evésben és az ivásban, hogyan merészel az ima erejéről fecsegni? Hogy merészel az imaórára eljönni s száját ott megnyitni? Azt gondoljátok, hogy Krisztusnak van valami közössége Bacchusszal, hogy kezét nyújtaná a kocsmá felé? s barátjának nevezné, azt, aki támolyogva lép ki az ajtaján, hogy eljöjjön s hallgassa a prédikációt? „Hát ilyesmi megtörtént?” – kérdezheti valaki. Megtörtént?! Ó, jöjjetek ti ide, és valljátok meg, kik ezt mindennap cselekszitek! Hogyan merészelitek mondani: „Uram, Uram!”, s titokban a részegesek üvegét emelitek ajkatokhoz?!

Imádkozás

És ismét, attól félek, vannak itt ez alkalmakon nagy számban olyan hívők, kik *sohasem gyakorolják az ige szerinti titkos imádkozást*. Az Üdvözítő azt mondja ezeknek: „Sohasem ismertelek titeket.” Nos, biztosan ismerte volna őket, ha szokásuk lett volna komolyan gyakorolni a vele való társalgást a titkos imában. Ha közösségük volt volna vele buzgó esedezésben (ha előtte álltak volna), úgy az Úr Jézus nem mondaná „sohasem ismertelek titeket”, hisz mindegyik így válaszolna: „Nem ismeresz engem, Uram?! Előtted sirtam, titokban, csendes kamrámban, hol emberi szem nem látott, csak a Tied. Eléd hoztam rendszeresen napi gondjaimat, és terhemet terád vetettem. Nem ismeresz engem? Szemtől-szembe beszéltem veled, mint ahogy ember beszél barátjával. Én ismerlek Téged, ó, én Uram, jószágodnak boldog megtapasztalásai révén, és ezért biztos vagyok benne, hogy te is ismeresz engem. Imáimra adott feleleteid és kegyelmi ajándékaid oly gyakoriak, folytonosak voltak, hogy bizonyosan tudom, ismeresz engem. Ki lenne más e földön, akit ismeresz, ha nem engem?” Boldog az, aki így tud szólni; de sajnos, sokan vannak, kik képtelenek ilyen választ adni Krisztusnak.

Félek attól, hogy vannak itt olyan névleges hívők előttem, kik nem imádkoznak. Meg voltál keresztelve, de nem imádkozol. Csatlakoztál a gyülekezethez, de nem vettél komolyan az imádkozást. Merészel az Úr asztalához járulni, noha hosszú ideje imádság nélkül élsz. Mert nem lehet imádságnak nevezni *azt*, amit elmotyogsz reggel, sietve, s este, amikor álomtól csukódik le már a szemed. Szeretteim, Isten áldjon meg titeket, és szabadítson meg az imádság látszatától, és adja, hogy belső részetekben ott lakozzék az igazság, és indítson titeket őszinte imára szüntelen az élő Isten előtt.

Mát 7,21 „Sohasem ismertelek titeket”

Nos, biztosan ismerte volna őket, ha szokásuk lett volna komolyan gyakorolni a vele való társalgást a titkos imában. Ha közösségük volt volna vele buzgó

esedezésben (ha előtte álltak volna), úgy az Úr Jézus nem mondaná „sohasem ismertelek titeket”, hisz mindegyik így válaszolna: „Nem ismersz engem, Uram?! Előtted sírtam, titokban, csendes kamrámban, hol emberi szem nem látott, csak a Tied. Eléd hoztam rendszeresen napi gondjaimat, és terhemet terád vetettem. Nem ismersz engem? Szemtől-szembe beszéltem veled, mint ahogy ember beszél barátjával. Én ismerlek Téged, ó, én Uram, jóságodnak boldog megtapasztalásai révén, és ezért biztos vagyok benne, hogy te is ismersz engem. Imáimra adott feleleteid és kegyelmi ajándékaid oly gyakoriak, folytonosak voltak, hogy bizonyosan tudom, ismersz engem. Ki lenne más e földön, akit ismersz, ha nem engem?” Boldog az, aki így tud szólni; de sajnos, sokan vannak, kik képtelenek ilyen választ adni Krisztusnak.

Prédikátori munka

Önvizsgálat

Általában úgy szokott történni, bár nem így szeretnénk, hogy akik nem képmutatók, magukat azoknak vélik, miközben a valóban képmutatók figyelmeztetéseinket lerázzák magukról; mint hadviselt férfiak, meg se rettennek a puskaropogástól. - Igyekszem fejre szabott sapkákat készíteni, olyan fejekre, melyeket be kell fedni; de azok az emberek, akiknek fejére illenek, sohasem veszik fel azokat; de mások, akik részére sohasem gondoltam – kedves, szerető, gyöngéd-szívű hívők, kik folyton vigyáznak, gondos önvizsgálattal élnek: – ezek teszik azokat fejükre, s így kiáltanak „Nagyon félek, hogy én képmutató vagyok.”

GONDOLATOK

Keménynek tűnhet, amit mondok, de mindamellettt igaz, hogy sokan a Krisztusnak való szolgálat színe alatt önmagukat szolgálják, s az ügy előmozdításáért csak azért fáradoznak, hogy ők maguk előtérbe kerüljenek. (szolgálat)

Ó, bárcsak azok az emberek kik vallásuk kockacukrait vasárnapra tartogatják, megédesítenék velük életük mindennapjait, s feloldódna magaviseletükben, míg az emberek megláthatnák, hogy szürke, hétköznapi tetteik is Isten kegyelmével teljesekek, s őket mindenkor Isten szeretete hevíti, s minden dolguk ennek erejében menne végbe. Istenünk, őriz meg bennünket attól, hogy vasárnapi keresztyének legyünk csupán!

A hamis hívőknek sok változatai vannak, mint ahogy a tisztátalan állatok is sokfélék voltak. Bárcsak ne tartoznánk közéjük!

nem olyan könnyű őszinte keresztyénnek lenni. Az út kemény és nehéz; az ösvény keskeny. Ki az, aki a mennybe vivő utat könnyűnek tünteti fel? Urunk nem így beszélt róla

Sohasem fogunk itt e földön tökéletes gyülekezetet látni, míg meg nem látjuk az Urat szemtől szembe a mennyben. Ott a felhők felett van a tökéletesség helye. De itt sajnos, semmi sem tiszta, semmi sem szenny nélküli; még a legtisztább gyülekezetekben is találunk megtévesztőket és megtévesztetteket.

Nem tudom elképzelni, hogy valakinek szénája rendben álljon a vallás dolgában, ha a Megváltó Személyével kapcsolatban nincs helyes látása. Nem lehetnek rendben a többi dolgokban, csak ha helyesen vélekedtek Felőle.